

Waar was de man met de hoed op 19 april?

Het verhaal is bekend, ik was vroeg wakker. Samen met meneertje merel, op de vergeten tafel in de tuin. Uitkloppen van de theedoeken deed meneertje merel van geen wijken weten. Nog mooier zingen. Meneertjes merel kunnen dat. Met opgestoken borst. 19 april, kunnen wij nu wel vaststellen, was een warme dag. Ruim boven die 25 graden. De was, was mooi. Heerlijk geurend binnengehaald. Eigenlijk heb ik een hekel aan de was doen. Zo zinloos: prachtig geurend, lekker die nieuwe handdoek na een verfrissende douche, gewassen en dan ... tja, en dan, dan wordt die mooie handdoek weer helemaal naar het begin getrokken. Naar opnieuw. Ik zou geen handdoek willen zijn. Handdoeken, zeker van mooie luxe badstof kunnen zo zachtmoedig zijn. Ze doen het altijd weer opnieuw. Wreed wringend door de wasmachine, vervolgens drogend in de warme zon, dan opnieuw die aanvaring met dat natte lijf. Dat lijf vanonder de douche vandaan. Over de schouders, in het kruis, alles drogen als een slaaf. Dienstbaer, zo'n prachtige handdoek. Ik heb altijd vele handdoeken. Voor mijn haar, voor mijn oksels, voor mijn intieme delen en mijn voeten. Ze belanden na een verfrissende douche altijd op de grond. Als een soort van einde aan het verhaal. Ze liggen levenloos op de grond, achteloos, alsof het niet uitmaakt. Dienst gedaan, de natte vloer is nog te weinig voor de vergeten diensten van zoëven.

Maar dan wordt het erg spannend.

Alle handdoeken raap ik op van de vloer, hang ik op om voorlopig even te drogen.

Dan gaan ze in de wasmand.

Dat is een nieuw gemaakte belofte: en daar houden handdoeken wel van.

Eénmaal in de wasmand: ok, dan volgt even dat vreselijke gewrongel in die wasmachine, maar uithangen in de zon van 19 april, met meneertje merel op de vergeten tafel, dan koesteren de handdoeken zich aan de zon. Ook handdoeken hebben rechten. Die mogen ook weleens uitwaaien. Handdoeken houden daar wel van.

Lekker uitwaaien in de zon.

Het is een cirkel, een cirkel van bestaan.

Maar zoals al eerder aangegeven: ik zou geen handdoek willen zijn.

Dat eindeloze. Dat steeds opnieuw van mooi en uitgewaaid, naar het koesterend drogen van mijn lijf, naar de vloer. Dat eindeloze opnieuw. Ik zou geen handdoek willen zijn.

Maar tja, zo gaan die dingen. Ook voor een handdoek. Je zult maar handdoek zijn. Ook al ben je van het beste badstof en zacht als zijde.

Krakend van wielen, het weer in beweging komen, krabbelen aan kop en kont. De hoed vergeten werd de man wakker. Boerend en ruftend werd het monster tot de zon van 19 april geroepen. Knipperend tegen de veel te felle zon rolde de man uit het bed. Het was geen leuk aanzicht. Voor het eerst zag ik dat de man met/zonder hoed ouder was geworden. Rufte onbetamelijk, liep nogmaals verwaasd door mijn huis en mijn tuin. Meneertje merel ging verderop zitten tussen de aangeslagen druif. De druif die aanslaat door het vele water en de warme zon van 19 april. Het is werkelijk. Binnen 24 uur is de druif van een slapende droge tak tot ontlukende groei gekomen. Mooie knopjes, 2 dagen geleden nauwelijks te zien, hebben nu de eerste groene blaadjes, voorzichtig uit de knoppen. Nog even groot groeien en dan de bloemetjes. En dan de bijen, de hommels, opdat de druif weer vrucht kan dagen. Die ruftende man zonder hoed, die hebben we voorlopig nog niet nodig.

Ik was een beetje in de hoek geslagen door de man zonder hoed. Wat is er met JOU aan de hand?

Zal ik nog een koffie doen? Een geroosterd boterhammetje met ei? Wat denk je ervan?

De man met de hoed zonk neer in de vergeten tuinstoel aan die vergeten tafel. Het kraakte.

Koffie, prima, toast en eitje, meer dan prima. Maar: “ van Gulik, hoe beter jij het doet, hoe minder ik tot mijn recht kom.” Een vreselijke constatering op deze 19 april. De man zonder hoed kuchte nog een keer, als een oude man. Alle wandelingen, alle musea, alle theaters, alles heb ik doorleefd. Deelgenoot heb je mij gemaakt MAN: ik ben je er dankbaar voor, probeerde ik nog. Maar de man met zonder hoed leek nóg ouder.

Het bleef stil en ik schotelde toch maar een toast met eitje voor deze man. Een mooie vruchtensap erbij, vers gemaakt. De man bleef triest.

De geur van de mooie dis liet de man zonder hoed niet onbetaamd. De man zonder hoed pakte het bestek, begon te prikken en te eten. Ik moet eerlijk zeggen: te smullen. Het leek een beetje alsof voor de man zonder hoed ook de zon weer opkwam. Smikkelend, slurpend en bijna verslikkend. De man zonder hoed werd allengs sterker en sterker in deze zon van 19 april. Met elke hap, en het mooie geel van het eitje tot het laatst bewarend werd de man zonder hoed echt wakker. Nog een ruime slok van vruchtensap, vers gemaakt. En koffie.

Met de mond vol kon ik de man met de hoed nog nèt verstaan.

Ok, ik lag nog een beetje uit te slapen, geeft toch niks: en jij was allang wakker. Dat gebeurt wel vaker met jou de laatste tijd. Alleen in dat bed, ik dacht even dat je me vergeten was (slurp).

... wordt vervolgd.

—M—

()

()

| |